

En ny vision for EU

Af Viktor Orbán oversat af Ane Dalegaard Hansen

Illiberale demokratier bygget på den kristne ånd, national identitet og konservative værdier. Sådan lyder det nationalistiske program for en 'reform af EU', som Ungarns statsminister, Viktor Orbán, formulerede i en tale for det ungarske mindretal i Rumænien sommeren 2018.

De senere år har Orbán gjort det til vane hvert år i juli at holde en tale på

det ungarske mindretals sommeruniversitet i Tusnádfürdő (Băile Tușnad) nær Sibiu i nabolandet Rumænien, der siden 1918 har haft et stort ungarsk mindretal. I 2018 var det 29. gang, sommeruniversitetet blev afholdt, efter at det blev tilladt efter Nicolae Ceaucescus fald december 1989. Den gamle ungarske provins Transsylvanien, der også rummer et meget mindre tysk mindretal blev af-

Viktor Orbán f.1963 har siden 2010 været statsminister i Ungarn. 1998-2002 stod han i spidsen for en koalitionsregering. Han er uddannet jurist (1987) og har siden 1990 været formand for landets største parti, Fidesz, der ved parlamentsvalgene i 2010, 2014 og 2018 fik absolut flertal. Orbán var en af grundlæggerne af Fidesz (Unionen af Unge Demokrater) 30. marts 1988. Den 16. juni 1989 talte Orbán på Heltenes Plads i Budapest i anledning af genbegravelsen af Imre Nagy og andre nationale martyrer fra opstanden i 1956, hvor han forlangte frie valg og tilbagetrækning af de sovjetiske tropper. Den unge studentleder tale blev mødt med stor national begejstring og i sommeren 1989 deltog han i forhandlingerne om indførelse af demokrati. Under hans ledelse er Fidesz ændret fra et liberalt til et kristen-demokratisk konservativt med vægt på opretholdelse af europæisk tradition og familieværdier. Han blev i sommeren 2015 kendt for at opføre et hegn mod Serbien for at holde strømmen af flygtninge fra Mellemosten ude. Og for at proklamere sit styre som 'illiberalt demokrati'. I kan læse om baggrunden for Orbáns Ungarn i Uffe Østergård, "Historien. Byrum og politik fra middelalder til Viktor Orbán", Vide Verden Budapest, Aarhus Universitetsforlag 2015, 155-174.

Viktor Orbáns juli 2018, Tusnádfürdő (Băile Tușnad), Sibiu i Rumænien.

stået efter Østrig-Ungarns nederlag i 1. verdenskrig. Derfor er der i dag et ungarsk mindretal på mellem to og tre millioner i Rumænien. Orbán har hvert år stor fornøjelse af at provokere rumænerne med en nationalistisk tale til sine 'ungarske landsmænd' som han har givet borgerrettigheder i Ungarn, herunder ret til at stemme. En ret mange udnytter til at stemme på Fidesz.

I 2018 supplerede han sin nationalistiske opmuntring til ungarerne i Rumænien med et program for en national reform af EU, der samler idéerne hos de EU-skeptiske højrenationale partier, der ser ud til at få stor fremgang ved valget til Europa-Parlamentet 26. maj. Hans tale bringes her i forkortet form. Her starter talen:

Europas højredrejning

Af vigtige ting, der er sket i det forløbne år, er, at Europas højredrejning er fortsat: det står klart, at dette ikke kun er en centraleuropæisk proces. Lad os tænke tilbage til resultaterne af det tyske forbundsvalg - eller de østrigske og italienske valg, for den sags skyld. Vi kan se, at højredrejningen er en generel tendens i hele Europa. Jeg nævner denne udvikling, fordi for os - et land med ti millioner mennesker og en nation på femten millioner - er det helt afgørende at forstå, hvad der sker omkring os. Vi må være opmærksomme på, at for et land af vores natur og størrelse er risiciene og konsekvenserne ved at begå fejl meget større, end de er for mere betydningsfulde lande.

Konkurrence

Det er derfor vigtigt for os at se på verden omkring os og prøve at forstå, hvem der ønsker hvad, forstå, hvad der vil ske i løbet af det kommende år på den internationale politiske arena omkring os. Amerikanerne vil fortsætte deres forsøg på at bevare deres ledende rolle i verden og at vinde konkurrencen med Kina. Lad os ikke glemme, at demografisk har Kina en firedobbelte fordel, intern stabilitet og en teknologisk avanceret og moderne økonomi; det betyder, at tid og tidevand bevæger sig i dets retning. Amerikanerne ønsker ikke at affinde sig med dette og har indset, at hvis tingene fortsætter, som de gjorde under deres tidligere præsidenter, vil slutresultatet være forudsigeligt. De har kun én chance: De ønsker at ændre de internationale spilleregler. Ingen kan endnu vide, om det lykkes for dem - især om de lykkes med at gøre det uden væbnet konflikt; men vi kan være sikre på, at det er en bestemt og målrettet hensigt, der vil forme verdenspolitikken. Derfor vil de, som et led i bestræbelserne på at ændre spillereglerne, forsøge at fjerne det handelsoverskud, der i øjeblikket eksisterer i Europas favør. Dette er kernen i sammenstødene, der peger på en handelskrig mellem EU og USA. De vil nå til enighed med russerne om våbenkontrol, og der vil blive indgået en russisk-amerikansk aftale. Og i forholdet mellem Kina og USA vil de også udvikle handelsstillinger - om nødvendigt med sanktioner.

Forholdet mellem EU og Rusland

Det er i denne kontekst, at vi skal betragte forholdet mellem EU og Rus-

land. Tillad mig at sige helt generelt - men efter grundig overvejelse - at EU i dag forfølger en grov politik over for Rusland; en politik med sanktioner, en politik, der fremhæver sikkerhedstrusler. EU er ude af stand til at handle selektivt. Det er der behov for, fordi der er EU-lande, som faktisk har al mulig grund til at føle sig truet, som faktisk har al mulig grund til at føle, at de lever deres liv under en konstant trussel mod deres sikkerhed. Disse lande er de baltiske lande og Polen. Denne følelse kan retfærdiggøres - båd-

Vi må indse, at Europas ledere er utilstrækkelige, og at de ikke har været i stand til at forsvare Europa mod indvandring. Den europæiske elite har svigtet, og Europa-Kommissionen er symbolet på dette svigt.

de af geografi og historie. Samtidig er det helt klart, at Ungarn ikke oplever en sådan trussel, at Slovakiet ikke oplever en sådan trussel, at tjekkerne ikke oplever en sådan trussel, og det gør Vesteuropa heller ikke. Og vi har også god grund til at føle på denne måde. Dermed er det tydeligt, at der ikke er nogen enkelt politik, som er god for alle. Derfor ville det være bedre, hvis NATO og EU gav ekstra, øgede sikkerhedsgarantier til Polen og de baltiske lande, og resten af Europa samtidig endelig fik lov til at handle, opbygge økonomisk samarbejde og indarbejde råvarer, energi og udsigter til handel ind i sit sæt af muligheder for økonomisk udvikling. I stedet for en grov politik overfor Rusland har EU brug for en politik, der er mangedækket og tilpasselig.

Den europæiske civilisations tilbagegang

Og endelig vil jeg gerne sige et par ord om Europa. Dette vil blive den hårdeste omgang, så vær venlig at spænde sikkerhedsselerne. Hvad angår det kommende år, mine damer og herrer, kan jeg fortælle jer, at hvis vi tager et kig på Europa, kan vi se, at det engang var en stor civilisation. Europa var engang et magtcentrum, der formede verden, fordi kontinentet turde tænke, turde handle; det var modigt, og kastede sig ud i store foretagender. Hvis vi anskuer

den ene eller den anden civilisation fra et åndeligt perspektiv - og der er en gren af litteratur helliget til dette - kan vi konkludere, at civilisationer består af fire ting. Civili-

sationer er enheder af åndelig karakter. De er dannet af religionens ånd, den kreative kunstånd, forskningens ånd og ånden i erhvervslivet. Det er disse ånder, der kan danne en civilisation. Hvis vi nu ser på vores Europa, så ser vi, at det har afvist sit kristne grundlag. Hvad angår den kreative kunstånd ser vi, at der findes censur, og at vi bliver påtvunget politisk korrekthed. Med hensyn til forskningens ånd kan vi sige, at USA har overhalet vores Europa, og snart vil Kina også gøre det. Og hvad angår forretningsånden i Europa, kan vi sige, at i stedet for forretningens ånd, er Bruxelles og økonomiske spørgsmål i dag styret af bureaukratiets ånd. Disse processer, mine damer og herrer, startede for længe siden, men de blev først skarpt defineret på baggrund af 2008-krisen.

Den europæiske elites svigt

Situationens alvor - alvorligheden for den europæiske civilisations tilstand - er blevet afsløret af migrantkrisen. Lad mig tage en kompleks tanke og forenkle den: Vi må indse, at Europas ledere er utilstrækkelige, og at de ikke har været i stand til at forsvare Europa mod indvandring. Den europæiske elite har svigtet, og Europa-Kommissionen er symbolet på dette svigt. Det var de dårlige nyheder. Den gode nyhed er, at Europa-Kommissionens dage er talte. Og jeg har talt dem: den har godt tre hundrede dage tilbage, før mandatet udløber. Kommissionen er et vigtigt organ i Den Europæiske Union, og dets beslutninger har alvorlige konsekvenser for medlemsstaterne - herunder Ungarn. Faktum er, at Kommissionen ifølge de grundlæggende traktater er vogter af traktaterne, nemlig dem, der ligger til grund for Den Europæiske Union. Den skal derfor være upartisk og objektiv, og den skal garantere de fire friheder. På trods af dette er Europa-Kommissionen i dag partisk, fordi den tager parti med de liberale. Den er forudindtaget, fordi den arbejder imod Centraleuropa. Og den er ikke frihedens ven, fordi den i stedet for friheder arbejder på at opbygge en europæisk socialisme. Vi bør glæde os over, at dens dage er talte. Nu bør vi spørge os selv, hvorfor den europæiske elite - som i dag udelukkende er en liberal elite - har svigtet.

Det åbne Europa

Svaret på dette spørgsmål - eller det er i hvert fald her jeg mener at finde

svaret - er først og fremmest, at den har vendt ryggen til sine rødder, og i stedet for et Europa, der hviler på et kristent fundament, bygger eliten et Europa der er et "åbent samfund". I det kristne Europa var der ære i arbejde, mennesker havde værdighed, mænd og kvinder var lige, familien var grundlaget for nationen, nationen var grundlaget for Europa og stater var garant for sikkerhed. I dagens åbne Europa er der ingen grænser; europæere kan let erstattes med indvandrere; familien er blevet omdannet til en valgfri, flydende form for samliv; nationen, national identitet og national stolthed ses som negative og forældede forestillinger; og staten garanterer ikke længere sikkerhed i Europa. Faktisk betyder det ingenting at være europæisk i det liberale Europa: Det har ingen retning, og det er simpelthen uden indhold. Derudover, mine damer og herrer, har det liberale demokrati gennemgået en forandring. Jeg vil nu reagere på László Tóké's provokerende krav om, at jeg skal udtale mig om illiberalisme: Det liberale demokrati er blevet omdannet til liberalt ikke-demokrati. Situationen i Vesten er den, at der er liberalisme, men der er ikke noget demokrati.

Censur i Vesten

At censur og begrænsninger af ytringsfriheden er blevet generelle fænomener i Vesteuropa, understøtter vores påstand om et fravær af demokrati. Politiske ledere og teknologi-giganter arbejder sammen om at filtrere nyheder, der er ubekvemme for den liberale elite. Hvis du ikke tror på det, skal du

bare besøge disse websider, besøge sociale medier, og du vil kunne se de geniale og listige midler, hvormed de begrænser adgangen til negative nyhedsrapporter om migranter, indvandrere og relaterede emner, og hvordan de forhindrer europæiske borgere i at se virkeligheden i øjnene. Den liberale meningsfrihed er gået så langt, at liberale anser mangfoldighed i meninger for værende vigtigt, lige indtil de indser, til deres store overraskelse, at der findes meninger, der adskiller sig fra deres egne. De liberales vision om pressefrihed minder os om den gamle sovjetiske vittighed: ”Uanset hvordan jeg forsøger at samle dele fra cykelfabrikken, ender jeg med et maskingevær.” Uanset hvordan jeg forsøger at samle delene af den liberale pressefrihed, bliver resultatet censur og politisk korrekthed.

Europaparlamentsvalg i 2019

Det er den diagnose, jeg kan tilbyde jer. Lad os se på, hvad vi kan håbe på nu, hvad vi er nødt til at gøre, og hvad vi kan gøre. Jeg foreslår, kære venner, at vi alle koncentrerer vores kræfter om europaparlamentsvalgene i 2019. Uden tvivl husker mange af jer, at valgene til Europa-Parlamentet hvert femte år generelt affærdiges med en håndbevægelse. Vi forstår ikke rigtigt, at de har nogen afgørende betydning. Her bør jeg også nævne, at europæiske eliter regelmæssigt beklager sig over, at det er synd, at hvert europaparlamentsvalg i realiteten er fokuseret på de enkelte nationer, og at der ikke findes et eneste tvær-europæisk emne, som europæiske borgere

kan tage stilling til sammen. Jeg kan sige, at dette ikke længere er sandt: Der findes faktisk et tvær-europæisk emne, som der ikke har været nogen konsultationer omkring nogen steder - med undtagelse af Ungarn. Vi havde en folkeafstemning om indvandring. Tiden er i sandhed inde til, at valget til Europa-Parlamentet drejer sig om et stort, vigtigt, fælles europæisk problem: spørgsmålet om indvandring og fremtiden relateret til dette. Derfor foreslår jeg, at vi i det kommende år koncentrerer al vores styrke om disse vigtige og afgørende valg. Hvis Europa træffer afgørelse om indvandring, vil det naturligvis også afgøre, om det, vi kalder ”den europæiske elite”, har håndteret indvandring godt. Den europæiske elite er synligt nervøs. Den er nervøs, fordi et godt resultat for os ved det kommende valg til Europa-Parlamentet kan afspore planen for en omfattende omdannelse af Europa: Soros-planen. Ved valgene til Europa-Parlamentet kan det store mål om at omdanne Europa og bevæge det hen imod en post-kristen og post-national æra blokeres, mine damer og herrer. Og det er i vores grundlæggende interesse at blokere det.

Kristen flertalspolitik i lænker

Vores modstandere er meget tæt på at lykkes - vi er slet ikke klar over, hvor tæt på de er. Og vi undervurderer betydningen af denne kendsgerning. Uden at gå ind i en lang forklaring, vil jeg blot give jer en kort oversigt. Hvis vi ser tilbage på de sidste cirka hundrede års europæisk demokrati, kan vi påvise et mønster, hvor spørgsmål i Europa

er blevet afgjort gennem konkurrence mellem to lejre: På den ene side står samfund, der hviler på den kristne tradition som grundlag - lad os kalde dem kristendemokratiske partier - og på den anden side de organisationer, der stiller spørgsmålstegn ved og afviser traditioner - lad os kalde dem venstreorienterede liberale partier. Europa bevægede sig fremad med disse to kræfter, der konkurrerede med hinanden; nogle gange var den ene dominerende, andre gange den anden. Denne konkurrence havde endda gavnlige virkninger: Den frigjorde energi og intellektuel kraft. Faktisk garanterede denne konkurrence Europas udvikling, både politisk og åndeligt. Hidtil har dette været kernen i Europa, dette har været europæisk politik, og det er på denne måde, at magtfordelingen i Europa er blevet afgjort. Men kære venner, en situation kan opstå i et land eller et andet, hvorved ti procent eller mere af den samlede befolkning er muslimer. Vi kan være sikre på, at de aldrig vil stemme for et kristent parti. Og når vi dertil lægger de personer af europæisk oprindelse, der vender ryggen til deres kristne traditioner, vil det ikke længere være muligt at vinde valg på grundlag af kristne værdier. De grupper, der bevarer kristne traditioner, vil blive tvunget ud af politik, og beslutninger om Europas fremtid vil blive taget uden dem. Dette, mine damer og herrer, er situationen, dette er målet, og vi er meget tæt på at se det ske.

Kristent demokrati

De kommende valg er derfor yderst vigtige. I disse valg må vi bevise, at der

findes et alternativ til det liberale demokrati: det kaldes kristent demokrati. Og vi må vise, at den liberale elite kan erstattes af en kristendemokratisk elite. I Centraleuropa hersker der mange misforståelser om kristendom og politik, så her må jeg tilføje en observation i parentes. Kristendemokrati handler ikke om at forsvare religiøse trosartikler - i dette tilfælde kristne religiøse trosartikler. Hverken stater eller regeringer har kompetence til at tage stilling i spørgsmål om fordømmelse eller frelse. Kristendemokratisk politik indebærer at beskytte de levemåder, der udspringer af kristen kultur. Det er ikke vores pligt at forsvare trosartiklerne, men de levemåder, der er vokset ud af dem. Disse omfatter menneskelig værdighed, familien og nationen - for kristendommen søger ikke at opnå universalitet gennem afskaffelsen af nationer, men gennem bevarelsen af nationer. Andre former, som skal beskyttes og styrkes, omfatter vores trosfællesskaber. Dette - og ikke beskyttelsen af religiøse trosartikler - er det kristne demokratis opgave.

Illiberal demokrati

Efter dette punkt er der kun én fælde - en enkelt intellektuel fælde - som vi må undgå. Det er en del af den menneskelige natur at være tilbageholdende med at træde uden for sin komfortzone og engagere sig i tvister; og derfor er vi villige til at gøre indrømmelser overfor vores modstandere. Men når det drejer sig om intellektuelle emner, gør dette mere skade end godt. Maddingen til denne fælde hænger lige foran næsten af os: Det er

I europæisk politik er det den anti-kommunistiske generations tur, der har kristne overbevisninger og troskab mod nationen

påstanden om, at et kristent demokrati faktisk også kan være liberalt. Jeg foreslår, at vi forbliver rolige og undgår at bide på den krog, for hvis vi accepterer dette argument, vil kampen, den kamp, vi har kæmpet hidtil, miste sin betydning, og vi vil have kæmpet forgæves. Lad os selvsikkert erklære, at kristendemokrati ikke er liberalt. Det liberale demokrati er liberalt, mens det kristne demokrati per definition ikke er liberalt. Det er, om du vil, illiberal. Og vi kan sige dette specifikt i forbindelse med nogle få vigtige spørgsmål – lad os sige tre store spørgsmål. Det liberale demokrati går ind for multikulturalisme, mens kristendemokrati prioriterer den kristne kultur; dette er et illiberal koncept. Det liberale demokrati er fortalende for indvandring, mens kristendemokrati er imod indvandring; dette er også et ægte illiberal koncept. Og det liberale demokrati er fortalende for forskellige familiemodeller, mens kristendemokrati har den kristne familiemodell som grundlag; dette er endnu en gang et illiberal koncept.

Eliten fra '68

Lad os finde vores styrke, lad os kaste os ind i denne intellektuelle debat, og lad os berede os på valgene til Europa-Parlamentet. Vi står på tærsklen af et stort øjeblik, og vi får se, om det går i opfyldelse. Muligheden er her. Næste maj kan vi vinke farvel, ikke kun til det liberale demokrati og det liberale ikke-demokratiske system, der er blevet opbygget på dets fundament, men også til hele eliten fra '68.

90'er-generationen

Hvis eliten fra '68 forlader feltet, er der kun et spørgsmål, der skal besvares: Hvem vil træde i deres sted? Og det beskedne svar vi skal give på dette er, at vi er på vej. Roligt og med tilbageholdenhed og besindelse skal vi sige, at 90'er-generationen vil erstatte generationen fra '68. I europæisk politik er det den anti-kommunistiske generations tur, der har kristne overbevisninger og troskab mod nationen. For tredive år siden troede vi, at Europa var vores fremtid. I dag tror vi på, at vi er Europas fremtid. Kom i gang!

